

Arrest

nr. 347 568 van 1 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 oktober 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 november 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en tot de Bakongo te behoren. U bent geboren (...) 1997 in de gemeente Cacuo. Na uw geboorte keerden uw ouders terug naar uw maternale grootmoeder in Uige. Door de burgeroorlog raakte u van uw ouders en pasgeboren broer gescheiden. Toen u ongeveer vijf jaar

was, aan het eind van de oorlog, verhuisde u met uw grootmoeder naar uw maternale oom in Cazenga. Sindsdien hebt u niets meer vernomen van uw ouders.

In 2011 werd u lid van UNITA. Van 2012 tot 2013 nam u drie keer deel aan een betoging. In 2012 kreeg u hierdoor een eerste bedreiging. U kreeg een tweede bedreiging in 2013, waarbij het huis van uw oom werd aangevallen door onbekende jongeren. Uw oom schopte u en uw oma het huis uit. Van 2013 tot 2015 woonde u met uw oma in Vala. Van 2015 tot 2019 woonde u met uw oma in Dosh Inbondeiro.

In 2019 verhuisde u met uw oma naar Progresso. Datzelfde jaar braken leden van de bende Os Procurados in bij jullie thuis en stalen ze interessante spullen. Tijdens Covid 2020 werd er voor een tweede maal ingebroken door leden van de bende Treinta Levi en werden jullie beroofd. In februari en april 2022 werd u twee maal beroofd op straat door leden van Treinta Levi. In juni 2023 werd een derde keer ingebroken door leden van Treinta Levi, werden u en uw oma verkracht en staken ze uw oma in brand. Op 10 oktober 2023 overleed zij aan haar verwondingen. U voelde zich niet meer veilig in Angola en besloot het land te verlaten. Op 8 juni 2025 verliet u Angola met het vliegtuig en uw eigen paspoort. Op 9 juni 2025 kwam u aan in België waar u op 10 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood en opnieuw verkracht te worden, door wat u al meemaakte en door uw voormalige deelname aan UNITA betogingen.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood en opnieuw verkracht te worden, door wat u al meemaakte en door uw voormalige deelname aan UNITA betogingen (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 14.10.2025, hierna CGVS, p.16).

1. Het door u geopperde asielrelaas houdt geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politiek of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen, de aanvallen door de bendes, louter gemeenrechtelijk van aard zijn. Het CGVS doet daarover nog onderstaande vaststellingen.

- U stelt dat iedereen kan aangevallen worden door deze bendes en dat u niet specifiek door hen gevisieerd werd (CGVS, p.13,20,22,25).
- U heeft geen idee waarom u slachtoffer werd van deze bendes (CGVS, p.21-23, 25).
- U heeft niet geprobeerd om informatie te vergaren over deze bendes (CGVS, p.20-21).
- Jullie deden van geen enkele inbraak aangifte, omdat jullie al wisten dat de politie jullie sowieso niet ging helpen (CGVS, p.21-23).
- U deed geen aangifte van de beide overvallen (CGVS, p.25-26).

2. U vertrok laatstelijk uit Angola.

- U verklaart immers nog tot begin juni 2025 (CGVS, p. 10) in Angola gebleven te zijn, op dezelfde plek waar u sinds 2019 woonde (CGVS, p. 7, 10).

- In juni 2023 zou de laatste (en meest gewelddadige) inbraak hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 21).

Aangezien u nog tot twee jaar na de datum van de laatste (beweerde) inbraak in Angola bleef wonen, op dezelfde plek, kan niet worden aangenomen dat u werkelijk vertrokken bent uit vreesde een dergelijke overval opnieuw mee te maken.

3. U spreekt uzelf tegen over door welke bende u wanneer werd aangevallen.

- U stelt dat er een eerste maal bij jullie werd ingebroken door een onbekende bende (CGVS, p.15). Later stelt u dat het de Os Procurados waren (CGVS, p.20).
- U stelt dat er een tweede maal bij jullie werd in gebroken tijdens Covid 2020 door de bende Os Procurados (CGVS, p.15). Later stelt u eerst dat de tweede inbraak niet tijdens Covid 2020 was, maar al in 2023, om daarna opnieuw te stellen dat het tijdens Covid 2020 was en dat het door de groep Treinta Levi was (CGVS, p.21).
- U stelt dat jullie een derde maal werden overvallen op 10 oktober 2023 door de Os Procurados, waarbij uw oma tragisch om het leven kwam (CGVS, p.13,16). Later stelt u dat de derde overval gebeurde in juni 2023 en dat uw oma later overleed aan haar verwondingen en dat het niet de Os Procurados was, maar de Treinta Levi (CGVS, p.21-22).

- U stelt dat u de tweede keer op straat werd aangevallen door de Treinta Levi bende, terwijl u eerder verklaarde niet te weten wie uw aanvallen waren (CGVS, p.25,15).

Uw incoherente verklaringen met betrekking tot de aanvallen, in combinatie met uw laattijdig vertrek uit Angola, halen de geloofwaardigheid van de beweerde inbraken sterk onderuit. In elk geval kan niet worden aangenomen dat ze dermate ernstig waren, of dat u werkelijk vreesde opnieuw slachtoffer te worden.

4. Over uw vrees voor vervolging omwille van uw voormalige deelnames aan UNITA betogingen merkt het CGVS het volgende op.

- U nam slechts deel aan drie betoging en oefende nooit een functie uit bij UNITA (CGVS, p.26,14). U kan bovendien niet uitleggen waarom er op dat momenten betogingen waren (CGVS, p.26).
- Na de derde betoging nam u nooit meer deel aan UNITA activiteiten (CGVS, p.14).
- Na uw laatste deelname sneed u uw lidkaart in twee (CGVS, p.14).
- U kreeg twee persoonlijke bedreigingen omwille van uw deelname aan de betoging, één keer in 2012 en één keer in 2013. Hiernaervaarde u nooit meer persoonlijke problemen omwille van uw affiliatie met UNITA (CGVS, p.26-27).
- U deed geen aangifte van de twee bedreigingen (CGVS, p.27).
- U weet bovendien niet wie u bedreigde of van wie de bedreigingen uitgingen en hebt geen informatie over hen proberen vinden (CGVS, p.27-28).

Er kan niet worden ingezien waarom u bij terugkeer naar Angola in de problemen zou komen omwille van uw UNITA affiliatie, aangezien de laatste bedreiging die hieraan gelinkt was dateert van 2013, wat ondertussen twaalf jaar geleden is. Bovendien is uw politiek activisme beperkt en heeft u geen zichtbaar profiel of functie, waardoor het niet aannemelijk is dat de autoriteiten u zouden vervolgen.

5. Uw verklaringen op het CGVS zijn tegenstrijdig met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

- Op de DVZ verklaarde u dat het huis van uw oom in 2016 werd aangevallen en dat uw oom u en uw oma uit huis zette (zie CGVS-vragenlijst d.d. 9.09.2025, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat zijn huis in 2013 werd aangevallen en dat hij jullie datzelfde jaar uit huis zette (CGVS, p.7,10).
- U verklaart dat u stopte met uw studie in 2018 en begon met het verkopen van gebak en drinken (CGVS,p.9). Van mei tot november 2017 werkte u als leerkracht wiskunde, Portugees, tekenen, natuurkunde en muziek (CGVS, p.10). Op de DVZ verklaarde u werkzaam te zijn als leerkracht lichamelijke opvoeding (zie Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9.09.2025, hierna DVZ, p.7).

6. Uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort zijn niet aannemelijk. Dit is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

- Doorheen de reis naar België hield u zelf uw documenten bij. Bij aankomst in België vroeg K. om uw paspoort aan hem te geven. U gaf het hem en vroeg niet waarom (CGVS, p.18-20). K. kreeg telefoon van zijn broer en vertrok in alle staten, hij gaf u wel nog uw vliegtickets terug maar niet uw paspoort. U deed geen aangifte van diefstal, omdat u niet wist tot wie u zich moest wenden (CGVS, p.18). Dit doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 17 oktober 2025. U maakte echter geen opmerkingen over, waardoor u geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoekster verwijst hierbij naar en citeert fragmenten uit de notities van haar persoonlijk onderhoud, rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Angola gedood of opnieuw seksueel misbruikt te zullen worden onder meer omwille van haar vroegere deelname aan UNITA-betogingen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het door verzoekster geopperde vluchtrelaas geen verband houdt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen, de aanvallen door de bendes, louter gemeenrechtelijk van aard zijn. Het CGVS doet daarover nog onderstaande vaststellingen.

- U stelt dat iedereen kan aangevallen worden door deze bendes en dat u niet specifiek door hen gevisieerd werd (CGVS, p.13,20,22,25).*
- U heeft geen idee waarom u slachtoffer werd van deze bendes (CGVS, p.21-23, 25).*
- U heeft niet geprobeerd om informatie te vergaren over deze bendes (CGVS, p.20-21).*
- Jullie deden van geen enkele inbraak aangifte, omdat jullie al wisten dat de politie jullie sowieso niet ging helpen (CGVS, p.21-23).*
- U deed geen aangifte van de beide overvallen (CGVS, p.25-26).”*

Verzoekster betoogt dat deze stelling evenwel de inhoud en draagwijdte van haar verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud miskent, in het bijzonder waar zij haar ervaringen, vrees en context toelicht. Verzoekster stelt dat zij inderdaad verklaard heeft dat de bendes niet uitsluitend haar viseerden, maar dat zij ook andere personen aanvielen. Verzoekster verwijst hierbij naar haar verklaringen en stelt dat deze verklaringen echter gelezen moeten worden in samenhang met haar verdere relaas en niet geïsoleerd gelezen moeten worden. Ze vervolgt dat wat betreft de motieven van de bendes zij meermaals verklaarde dat zij geen specifieke aanleiding kende voor de aanvallen tegen haar. Verzoekster stelt dat zij zo uitdrukkelijk neen antwoordde op de vraag of zij wist waarom zij slachtoffer werd van het seksueel geweld en evenzeer neen antwoordde op de vraag of zij wist waarom er bij hen werd ingebroken, zowel bij de eerste als bij de latere inbraken. Verzoekster betoogt verder dat ook met betrekking tot de straatroof in april 2022 haar verklaringen aantonen dat zij geen rationele of beschermende verklaringsstructuur kon ontwikkelen voor het ondergane geweld, wat coherent is met haar herhaalde verwijzingen naar angst, trauma en onzekerheid.

Waar verweerder haar zou verwijten dat zij geen informatie probeerde te vergaren over de betrokken bendes, blijkt evenwel dat zij hierover telkens verklaarde dat zij niet wist hoe of bij wie zij dergelijke informatie zou kunnen inwinnen. Verzoekster stelt dat zij later ook neen antwoordde op de vraag of zij informatie had proberen vinden over wie specifiek had ingebroken en zij neen antwoordde op de vraag of zij sinds haar aankomst in België nog informatie had opgezocht over deze bendes. Verzoekster stelt dat deze antwoorden haar onmacht en gebrek aan toegang tot informatie illustreren, eerder dan een onwil in haar hoofde. Wat betreft het ontbreken van aangiftes bij de politie betoogt verzoekster dat zij consequent en gedetailleerd verklaarde waarom zij hiervan afzag. Zij benadrukt dat zij verklaarde dat burens wel klacht indienden maar dat daar nooit iets uitkwam en dat leden van de bendes na korte tijd opnieuw vrijkwamen. Verder stelt verzoekster met betrekking tot de overvallen op straat dat zij eveneens verklaarde dat zij geen aangifte deed, ondanks politie-interventies in de wijk, omdat gearresteerde daders een aantal maanden later opnieuw in de buurt opdoken. Wat betreft het seksueel geweld betoogt verzoekster dat haar verklaringen coherent, herhaald en contextueel toegelicht zijn. Ten slotte beklemtoont verzoekster dat er dient te worden benadrukt dat zij haar vrees bij terugkeer niet louter abstract formuleerde, maar zij dit concreet verwoordde. Zij betoogt dat zij deze vrees expliciet koppelde aan haar eerdere ervaringen en aan bredere dreiging in haar omgeving. Verzoekster besluit dat deze verklaringen aantonen dat haar relaas niet kan worden herleid tot louter willekeurig banditisme, maar moet worden gelezen binnen de totale context van geweld, bedreiging en kwetsbaarheid zoals door haar beschreven.

Verzoekster brengt met haar kritiek op verweerders appreciatie en de loutere volharding in haar verklaringen geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen. Verzoeksters betoog inzake onmacht en gebrek aan toegang tot informatie kunnen geenszins verschonen dat zij geen pogingen ondernomen heeft tot het vergaren van informatie over de bendes die haar zouden gevisieerd hebben, te meer dit een kernelement betreft van haar vrees. Verzoekster verduidelijkt allerm minst in concreto waarom zij geen toegang tot informatie zou hebben, daar zij tot het zesde middelbaar onderwijs of tot 2018 naar school ging en werkzaam was als leerkracht en handelaar/verkoopster waardoor er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij voldoende zelfredzaam en autonoom is alsook in staat kan geacht worden pogingen te ondernemen tot het vergaren van informatie over de bendes (Verklaring DVZ van 9 september 2025, p. 6- 7; persoonlijk onderhoud van 14 oktober 2025, p. 9- 10). Daarnaast kan verzoekster met de loutere volharding in haar niet-gestaafde verklaringen dat haar burens aangifte hebben gedaan doch met deze klacht niets gebeurde, geenszins een afdoende verklaring bieden voor het gegeven dat zij zelf geen aangifte bij de politie heeft gedaan van de opgeworpen meerdere bedreigingen en meerdere inbraken. Immers kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat die concrete en adequate veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben en indien mogelijk bescherming gezocht zou hebben bij de nationale autoriteiten, in casu quod non, te meer volgens verzoekster sprake is van meerdere vervolgingsfeiten.

De Raad stipt aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen, de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoekster de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vervolgingsvrees alsook - bij gebrek aan nadere informatie oment de bendes en de reden van de aangehaalde feiten - inzake de nexus met de vervolgingsgronden opgesomd in het Vluchtelingenverdrag

Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekster laattijdig uit Angola vertrok:

“• U verklaart immers nog tot begin juni 2025 (CGVS, p. 10) in Angola gebleven te zijn, op dezelfde plek waar u sinds 2019 woonde (CGVS, p. 7, 10).

• In juni 2023 zou de laatste (en meest gewelddadige) inbraak hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 21). Aangezien u nog tot twee jaar na de datum van de laatste (beweerde) inbraak in Angola bleef wonen, op dezelfde plek, kan niet worden aangenomen dat u werkelijk vertrokken bent uit vreesde een dergelijke overval opnieuw mee te maken.”

Verzoekster repliceert dat deze redenering echter geen rekening houdt met de uitdrukkelijke en gedetailleerde verklaringen die zij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde over de periode na juni 2023, noch met de concrete omstandigheden die haar verblijf en uiteindelijk vertrek verklaren. Verzoekster benadrukt dat zij tot 8 juni 2025 in Angola verbleef en dat zij sinds 2019 in Progresso woonde. Ze vervolgt dat zij evenwel ook verklaarde dat de derde en meest gewelddadige inbraak plaatsvond in juni 2023, waarbij zij en haar grootmoeder werden verkracht en haar grootmoeder ernstige brandwonden opliep. Verzoekster vervolgt dat zij verduidelijkte dat haar grootmoeder nadien langdurig werd opgenomen in het ziekenhuis en uiteindelijk overleed op 10 oktober 2023. Voorts betoogt verzoekster met betrekking tot de periode na deze feiten zij expliciet verklaarde waarom zij Angola niet onmiddellijk kon verlaten. Verzoekster licht verder toe dat zij in die periode geen stabiele woonsituatie had en tijdelijk steun zocht binnen de kerk. Ze stelt dat deze verklaringen aantonen dat haar situatie na juni 2023 gekenmerkt werd door verlies, ontredde en psychische kwetsbaarheid. Verzoekster stelt dat zij daarnaast uitlegde dat zij pas later opnieuw de mogelijkheid had om economisch te overleven en concrete stappen te zetten richting vertrek door het contact met K.. Verzoekster betoogt dat zij in dit verband ook preciseerde dat de voorbereidingen voor haar vertrek al

eerder waren gestart. Ze beklemt toont dat deze verklaringen uiteenzetten waarom haar effectieve vertrek pas in juni 2025 plaatsvond, ondanks eerdere gewelddadige feiten. Ten slotte benadrukt verzoekster dat zij expliciet verklaarde dat haar vrees bleef voortbestaan tijdens haar verblijf in Angola.

Met de loutere volharding in haar verklaringen brengt verzoekster geenszins valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte overwegingen en een afdoende verklaring kunnen bieden voor haar laattijdig vertrek uit Angola. Verzoekster kan met haar betoog waarbij ze verwijst naar het verlies van haar grootmoeder, de ontreding, haar psychische kwetsbaarheid en het gebrek aan onmiddellijke alternatieven in de gegeven omstandigheden van meerdere vervolgingsfeiten geenszins haar laattijdig vertrek verschonen en bijgevolg haar vrees voor vervolging door de bendes aannemelijk maken, te meer zij geen stukken bijbrengt ter staving van enige psychische kwetsbaarheid waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn geweest eerder een vertrek uit Angola te regelen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde K. reeds in 2020 te hebben ontmoet, hij haar gratis hielp en haar vliegtickets betaalde (persoonlijk onderhoud van 14 oktober 2025, p. 16, p. 18- 19). Verzoeksters verklaring - wanneer zij gewezen werd op haar inconsistente verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud - dat zij elkaar opnieuw ontmoette in 2024 en zijn contactgegevens kwijt was geraakt in 2020, is gelet op haar initieel incoherente verklaringen hierover weinig aannemelijk (persoonlijk onderhoud, p. 28).

Verder wordt er in de bestreden beslissing met redenen gemotiveerd dat verzoekster zichzelf tegenspreekt over door welke bende ze werd aangevallen en wanneer:

“• U stelt dat er een eerste maal bij jullie werd ingebroken door een onbekende bende (CGVS, p.15). Later stelt u dat het de Os Procurados waren (CGVS, p.20).

• U stelt dat er een tweede maal bij jullie werd in gebroken tijdens Covid 2020 door de bende Os Procurados (CGVS, p.15). Later stelt u eerst dat de tweede inbraak niet tijdens Covid 2020 was, maar al in 2023, om daarna opnieuw te stellen dat het tijdens Covid 2020 was en dat het door de groep Treinta Levi was (CGVS, p.21).

• U stelt dat jullie een derde maal werden overvallen op 10 oktober 2023 door de Os Procurados, waarbij uw oma tragisch om het leven kwam (CGVS, p.13,16). Later stelt u dat de derde overval gebeurde in juni 2023 en dat uw oma later overleed aan haar verwondingen en dat het niet de Os Procurados was, maar de Treinta Levi (CGVS, p.21-22).

• U stelt dat u de tweede keer op straat werd aangevallen door de Treinta Levi bende, terwijl u eerder verklaarde niet te weten wie uw aanvallers waren (CGVS, p.25,15).

Uw incoherente verklaringen met betrekking tot de aanvallen, in combinatie met uw laattijdig vertrek uit Angola, halen de geloofwaardigheid van de beweerde inbraken sterk onderuit. In elk geval kan niet worden aangenomen dat ze dermate ernstig waren, of dat u werkelijk vreesde opnieuw slachtoffer te worden.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verweerder geen rekening houdt met de expliciete verduidelijkingen en correcties die zij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf heeft aangebracht, noch met de manier waarop zij haar verklaringen heeft genuanceerd wanneer er verwarring ontstond. Verzoekster betoogt dat wat betreft de eerste inbraak, zij aanvankelijk verklaarde dat zij niet wist door welke bende deze werd gepleegd. Ze stelt dat zij dit later uitdrukkelijk preciseerde. Verzoekster stelt dat deze verklaring geen tegenspraak vormt, maar een latere verduidelijking van een eerdere onwetendheid, wat ook blijkt uit haar herhaalde verklaringen dat zij zich niet informeerde over de identiteit van de daders. Wat betreft de tweede inbraak, ontstond er tijdens het onderhoud verwarring over de tijdsbepaling, die zij zelf corrigeerde. Verzoekster betoogt dat zij uiteindelijk uitdrukkelijk bevestigde dat er werd ingebroken tijdens Covid in 2020. Ze stelt dat zij haar verklaringen corrigeerde en bevestigde dit binnen hetzelfde persoonlijk onderhoud. Verzoekster benadrukt dat zij niet aan de tegenstrijdige versies bleef vasthouden. Wat de derde inbraak betreft, betoogt verzoekster dat zij zelf het onderscheid tussen de datum van de aanval en de datum van het overlijden van haar grootmoeder maakte. Verzoekster vervolgt dat deze verklaringen intern consistent zijn en aantonen dat zij een duidelijk onderscheid maakte tussen de aanval en het latere overlijden. Wat betreft de overvallen op straat, betoogt verzoekster dat zij bij de eerste beschrijving verklaarde dat zij de daders niet kende. Ze stelt dat zij dit later preciseerde wanneer hier expliciet naar werd gevraagd. Verzoekster meent dat deze verklaringen elkaar niet uitsluiten. Ze betoogt dat zij enerzijds verklaarde dat zij de daders persoonlijk niet kende en anderzijds dat zij wist tot welke bende zij behoorden. Verzoekster voert aan dat het verslag geen verklaring bevat waarin zij stelt dat zij helemaal geen idee had van de betrokken bende, maar wel dat zij de personen zelf niet kende. Ten slotte betoogt verzoekster dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij herhaaldelijk zelf correcties aanbracht wanneer zij merkte dat haar verklaringen verkeerd begrepen werden. Verzoekster benadrukt dat wanneer zij werd geconfronteerd met een foutieve samenvatting, zij de verschillende bendes en aanvallen preciseerde. Ze besluit dat deze actieve verduidelijkingen aantonen dat zij haar relaas niet wijzigde, maar integendeel het consistent en geografisch gesitueerd trachtte te houden.

Door slechts vast te houden aan één versie van haar verklaringen kan verzoekster in geen geval haar initieel incoherente verklaringen verschonen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die vanaf het begin coherente en consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de bende door wie ze werd aangevallen en de omstandigheden hiervan.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal inzake verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar voormalige deelnames aan UNITA-betogingen op pertinente wijze:

- *U nam slechts deel aan drie betoging en oefende nooit een functie uit bij UNITA (CGVS, p.26,14). U kan bovendien niet uitleggen waarom er op dat momenten betogingen waren (CGVS, p.26).*
- *Na de derde betoging nam u nooit meer deel aan UNITA activiteiten (CGVS, p.14).*
- *Na uw laatste deelname sneed u uw lidkaart in twee (CGVS, p.14).*
- *U kreeg twee persoonlijke bedreigingen omwille van uw deelname aan de betoging, één keer in 2012 en één keer in 2013. Hierna ervaarde u nooit meer persoonlijke problemen omwille van uw affiliatie met UNITA (CGVS, p.26-27).*
- *U deed geen aangifte van de twee bedreigingen (CGVS, p.27).*
- *U weet bovendien niet wie u bedreigde of van wie de bedreigingen uitgingen en hebt geen informatie over hen proberen vinden (CGVS, p.27-28).*

Er kan niet worden ingezien waarom u bij terugkeer naar Angola in de problemen zou komen omwille van uw UNITA affiliatie, aangezien de laatste bedreiging die hieraan gelinkt was dateert van 2013, wat ondertussen twaalf jaar geleden is. Bovendien is uw politiek activisme beperkt en heeft u geen zichtbaar profiel of functie, waardoor het niet aannemelijk is dat de autoriteiten u zouden vervolgen."

Verzoekster betoogt dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij aan drie betogingen deelnam en zij daarbij ook aangaf dat zij geen functie had binnen de organisatie en zij minderjarig was. Verzoekster stelt dat zij haar rol tijdens de betogingen verduidelijkte en dat zij geen ideologische uitleg kon geven over de precieze aanleiding van de betogingen. Verzoekster vervolgt dat zij wat betreft het stopzetten van haar activiteiten bij UNITA duidelijke verklaarde dat zij na 2013 niet langer deelnam aan activiteiten of manifestaties en zij bovendien preciseerde dat zij haar lidkaart bewust vernietigde. Verzoekster vervolgt dat zij met betrekking tot de bedreigingen ondubbelzinnig verklaarde dat zij twee persoonlijke bedreigingen ontving omwille van haar deelname aan de betogingen. Ze stelt dat zij deze bedreigingen in de tijd situeerde en ook de inhoud van de bedreigingen preciseerde. Verzoekster benadrukt verder dat volgens haar verklaringen er kort na de tweede bedreiging een concrete aanval op het huis volgde waar zij met haar grootmoeder en oom woonde, wat leidde tot hun gedwongen vertrek. Verzoekster stelt verder dat zij expliciet verklaarde dat zij na 2013 stopte met haar engagement en zich vervolgens verplaatste. Verzoekster stelt voorts dat het feit dat zij nadien geen nieuwe incidenten meer linkte aan UNITA, niet wegneemt dat zij haar eerdere ervaringen als ernstig en bedreigend beschreef. Wat betreft het ontbreken van aangifte verklaarde verzoekster op consistente wijze dat zij geen klacht indiende, omdat zij dit niet uitzonderlijk vond en omdat meerdere personen bedreigd werden. Verzoekster stelt dat zij ook aangaf dat zij hier niet over sprak met haar grootmoeder of oom. Ten slotte repliceert verzoekster dat zij niet wist wie haar precies bedreigde en dat zij hierover geen verdere informatie probeerde te verzamelen. Verzoekster benadrukt dat zij verduidelijkte dat de bedreigingen uitgingen van een aantal jongeren die steeds dezelfde dreigende formuleringen gebruikten, zonder namen te noemen.

Verzoekster volhardt wederom in haar verklaringen op het CGVS zonder evenwel dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen doen ombuigen. Verzoekster kan geenszins een verschoning bieden voor haar gebrekkige verklaringen over de betogingen waaraan zij zou hebben deelgenomen en de bedreigingen in haar hoofde noch kan zij met haar betoog aannemelijk maken dat haar vrees voor vervolging, gelet op haar beperkt politiek profiel, actueel zou zijn, daar zij slechts deel zou genomen hebben aan drie betogingen meer dan twaalf jaar geleden.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat verzoeksters verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken (hierna: de DVZ):

- *Op de DVZ verklaarde u dat het huis van uw oom in 2016 werd aangevallen en dat uw oom u en uw oma uit huis zette (zie CGVS-vragenlijst d.d. 9.09.2025, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat zijn huis in 2013 werd aangevallen en dat hij jullie datzelfde jaar uit huis zette (CGVS, p.7,10).*
- *U verklaart dat u stopte met uw studie in 2018 en begon met het verkopen van gebak en drinken (CGVS, p.9). Van mei tot november 2017 werkte u als leerkracht wiskunde, Portugees, tekenen, natuurkunde en muziek (CGVS, p.10). Op de DVZ verklaarde u werkzaam te zijn als leerkracht lichamelijke opvoeding (zie Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9.09.2025, hierna DVZ, p.7)."*

Verzoekster repliceert dat zij reeds bij de start van het persoonlijk onderhoud melding maakte van onnauwkeurigheden in wat eerder werd genoteerd. Ze betoogt dat zij daarbij concreet specificeerde wat fout werd genoteerd. Verzoekster stelt dat zij later, wanneer zij geconfronteerd wordt met vermeende tegenstrijdigheden, zij dit punt herneemt en zij expliciet hierover verklaringen aflegde. Ze stelt verder dat deze passages aantonen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aandrong op een correctie en toelichting over wat eerder zou zijn genoteerd. Wat betreft de datum van de problemen bij haar oom en het vertrek uit diens huis, verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk dat het vertrek uit het huis van haar oom in 2013 plaatsvond. Ze stelt dat zij dit vertrek rechtstreeks linkt aan het feit dat haar oom haarzelf en haar grootmoeder het huis uitzette. Wat betreft haar studies en beroepsactiviteiten betoogt verzoekster dat zij een chronologisch overzicht gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster stelt dat zij dit lesgeven concreet enkele maanden in 2017 situeerde met een verdere precisering. Daarnaast betoogt verzoekster dat zij ook verklaarde wat zij deed na haar studies en de producten specificeerde die zij verkocht.

Verzoekster kan met de volharding in één versie van haar verklaringen geenszins haar tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS verschonen. Vooreerst stipt de Raad aan dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud slechts één vermeende fout bij de DVZ bemerkte daar zij meende dat er in de "vragenlijst CGVS" genoteerd stond dat zij bij haar echtgenoot woont, doch uit het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk genoteerd staat dat zij bij haar oom woonde en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verweerder dit op correcte wijze aangaf wanneer verzoekster deze vermeende fout wou corrigeren. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekster geenszins gewag maakte andere correcties te willen maken bij haar verklaringen bij de DVZ. Tot slot bemerkt de Raad dat hoewel verzoekster verklaarde de tolk bij de DVZ min of meer te hebben verstaan en er woorden gebruikt werden die zij niet begreep, zij daarnaast ook verklaarde dat het interview bij de DVZ goed verlopen was, zij kort alle opmerkingen heeft kunnen geven waarom zij een beschermingsverzoek indient en zij slechts nog heeft opgemerkt last te hebben van maag-en oogpijn wanneer haar gevraagd werd of zij nog opmerkingen had over de DVZ (persoonlijk onderhoud van 14 oktober 2025, p. 2- 3).

Verzoekster bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee haar uitdrukkelijke verklaringen aldus niet in een ander daglicht stellen.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal pertinent dat verzoeksters verklaringen over haar paspoort niet aannemelijk zijn:

"• Doorheen de reis naar België hield u zelf uw documenten bij. Bij aankomst in België vroeg K. om uw paspoort aan hem te geven. U gaf het hem en vroeg niet waarom (CGVS, p.18-20). K. kreeg telefoon van zijn broer en vertrok in alle staten, hij gaf u wel nog uw vliegtickets terug maar niet uw paspoort. U deed geen aangifte van diefstal, omdat u niet wist tot wie u zich moest wenden (CGVS, p.18). Dit doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties."

Verzoekster repliceert dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij verklaarde dat zij in Angola vertrok met het vliegtuig. Verzoekster betoogt dat zij stelde dat zij reisde met haar eigen paspoort en dat zij onder haar eigen naam reisde. Ze stelt dat zij tevens verklaarde dat zij haar documenten tijdens de reis wel zelf bij had en dat zij bij aankomst haar paspoort nog in bezit had. Verzoekster betoogt dat zij verklaarde dat zij bij haar aankomst in België niemand kende en niet wist hoe de zaken hier functioneerden. Ze stelt dat in die context zij haar paspoort afgaf toen K. hierom vroeg en hij niet uitlegde waarom hij haar documenten nodig had en zij dit ook niet kon verklaren. Verzoekster benadrukt dat uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij zich niet in een positie bevond om hierover verdere vragen te stellen gelet op haar afhankelijkheid en onwetendheid over haar omgeving onmiddellijk na haar aankomst. Verzoekster betoogt dat verweerder allermindst rekening houdt met haar persoonlijke omstandigheden en onterecht stelt dat zij haar paspoort op bedrieglijke wijze achterhoudt.

Verzoekster verwijst wederom naar de reeds afgelegde verklaringen op het CGVS doch kan hiermee geenszins afbreuk doen aan bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door haarzelf geschetste context. Verzoekster kan geenszins een afdoende verklaring bieden voor het feit dat K. haar paspoort zou hebben gevraagd en bijgehouden zou hebben noch kan zij haar vermeende onwetendheid hieromtrent met haar betoog rond haar aankomst in België verschonen, daar zij tot het zesde middelbaar onderwijs of tot 2018 naar school ging en werkzaam was als leerkracht en handelaar/verkoopster waardoor er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij voldoende zelfredzaam was en op zijn minst K. gevraagd zou hebben naar de reden tot afgifte van haar paspoort (Verklaring DVZ van 9 september 2025, p. 6- 7; persoonlijk onderhoud van 14 oktober 2025, p. 9- 10).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geenszins aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofdte van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU